

[Eva Møller]

kratisk undervisningsminister i sin sagde, at man fik bedre ret til en studieplads, hvis man tilfældigvis skulle have haft erhvervsarbejde ved at stable flasker eller betjene en tank i weekenden. Det har for mig at se ikke meget med et retsprincip at gøre, når vi ved, hvor svært det er for unge at få et job.

Det er rigtigt, at man kendte reglerne, og derfor har både fru Elisabeth Arnold og jeg også understreget, at reglerne skal være velkendte, men at vi fortsat vil have en gruppe, hvor man kan komme ind på et skøn. Jeg synes også, det er rigtigt og rimeligt, at vi voksne har muligheden for at kvalificere os senere hen i tilværelsen. I øvrigt forekommer det mig, at jeg tit hører hr. Frank Jensen tale om, at de også skal have en chance.

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Jeg kan sige til fru Eva Møller, at vi i spørgsmålet om erhvervsarbejde som kompetencegivende i forhold til optagelse på en videregående uddannelse kan tilslutte os det forslag, som er fremkommet fra undervisningsministeren. Det har vi tilkendegivet på et meget tidligt tidspunkt, da undervisningsministeren offentliggjorde, at han gik med overvejelser om at fjerne erhvervsarbejde som værende adgangsgivende. På det punkt er der fuldstændig enighed, og det har vi tilkendegivet over for undervisningsministeren.

Det er da rigtigt, at det på nogle uddannelser er en fordel, at de studerende har en vis erhvervs erfaring og et kendskab til arbejdsmarkedet. Jeg tror, undervisningsministeren og måske også fru Eva Møller vil være enig med mig i, at det vil være på sin plads, når det gælder en lang række af pædagoguddannelserne, at man selektivt kan stille krav om en vis tilknytning til arbejdsmarkedet, inden uddannelsen påbegyndes.

Men når det gælder spørgsmålet om, hvorvidt det generelt skal være meriterende for optagelse på en videregående uddannelse, er vi totalt enige med undervisningsministeren. Der er der ikke nogen uoverensstemmelser.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Der er naturligvis plads til korte bemærkninger, men jeg vil henstille, at man inden længe giver mig mulighed for at gå tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Eva Møller (KF):

Jeg er glad for, hvis jeg forstod hr. Frank Jensen rigtigt, at han hermed bekræfter, at det lovforslag, som Socialdemokratiet stod bag i 1976-77, indeholder elementer, som hr. Frank Jensen i hvert fald ikke synes var korrekte. Det var en rar bekræftelse at få.

Rahbæk Møller (SF):

Indledningsvis vil jeg gerne complimentere ministeren for en morskønhed. Der står i bemærkningerne, at lovforslaget er et led i regeringens almindelige bestræbelser på forenkling og afbureaukratisering. Det er jo blevet en standardbemærkning i alle lovforslag, men nu har vi set et udkast til de adgangsreguleringer, der skal gælde, og de er i hvert fald hverken enklere eller mindre bureaukratiske end dem, vi har i dag.

Hvad systemet bliver – og jeg hæfter mig altså mere ved det regelsæt, der kommer ud af lovforslaget, end lovforslaget selv – ved vi jo ikke. Udvalget har fået et foreløbigt udkast – et ret tåget udkast i øvrigt – og jeg forstår også, at der er gået et eller andet omskrevet udkast til høring nu. Det foreligger imidlertid ikke for udvalget eller for Folketinget; det er muligt, der er nogle, der har fået det ad bagvejen, men det er jo noget andet. Folketinget ved ikke konkret, hvad vi diskuterer. Det eneste, vi ved, er, at ministeren beder om en blankocheck, og at han vil have en bemyndigelse til at indføre flere skønsprincipper uden ankeret til ministeren.

Det finder vi mildest talt betænkeligt. Vi mener, ligesom jeg har forstået den konservative ordfører mener det, at adgangskravene i så vidt omfang, som det overhovedet er muligt, skal være kendte og konstaterbare for de uddannelsessøgende. På den baggrund kan vi ikke tilslutte os forslaget.

Jeg vil gerne tilføje, at vi havde fundet det mere hensigtsmæssigt, hvis regeringen havde bestræbt sig på først at få det nødvendige antal uddannelsespladser og derefter havde fremsat forslaget til lov om adgangsregulering. Ikke fordi vi vil skabe nogen illusion om, at vi slipper for et adgangsreguleringssystem – der vil være adgangsbegrænsning nogle steder; det må vi leve med – men der bliver nu altså væsentlig mindre drama om det, hvis der generelt er et tilstrækkeligt antal uddannelsespladser, så alle